

EVROPSKÁ KOMISE

V Bruselu dne 15.12.2011
KOM(2011) 864 v konečném znění

**SDĚLENÍ KOMISE EVROPSKÉMU PARLAMENTU, RADĚ A EVROPSKÉMU
HOSPODÁŘSKÉMU A SOCIÁLNÍMU VÝBORU**

Řešení problémů se zdaněním dědictví ze zahraničí v rámci EU

1. ÚVOD

Evropská komise ve své strategii Evropa 2020 pro inteligentní a udržitelný růst podporující začlenění v EU¹ zdůrazňuje, že hospodářství EU pomůže znovu postavit na nohy, budou-li občané EU skutečně schopni plně a s důvěrou se účastnit jednotného trhu.

Všichni občané v EU se mohou volně pohybovat přes hranice a žít, pracovat, studovat, trávit důchod, kupovat majetek či investovat v jiných členských státech EU. Akt o jednotném trhu² a zpráva o občanství EU³ však našly řadu právních a praktických překážek, které lidem brání tato práva přeshraničně v rámci EU skutečně uplatňovat, a vymezily opatření, jež je třeba v celé řadě oblastí přijmout, aby byla práva občanů EU plně účinná. Jednou z těchto oblastí je zdanění. Sdělení Evropské komise ze dne 20. prosince 2010 o odstranění přeshraničních daňových překážek ve prospěch občanů EU⁴ se zabývalo nejnaléhavějšími problémy v oblasti daní, se kterými se občané potýkají, pokud jsou činní v zahraničí v rámci EU, a navrhlo možná řešení těchto problémů.

Jednou z problémových oblastí odhalených ve sdělení ze dne 20. prosince 2010 je dědictví získané v zahraničí. Problémy představuje zejména dvojí zdanění a diskriminační daňové zacházení. Přehled problémů občanů a podniků na vnitřním trhu zveřejněný v srpnu letošního roku potvrdil, že dědické daně patří mezi 20 hlavních problémů, kterým musí čelit občané a podniky činné v zahraničí⁵.

Sdělení o dvojím zdanění na jednotném trhu⁶ uznalo, že stávající a plánované nástroje na zmírnění dvojího zdanění příjmů a kapitálu nemohou účinně vyřešit problémy se zdaněním dědictví ze zahraničí a že v této daňové oblasti budou zapotřebí samostatná řešení.

Toto sdělení, které se přijímá společně s doporučením⁷ a které doplní pracovní dokumenty útvarů Komise⁸, tudíž navrhuje řešení těchto problémů se zdaněním dědictví ze zahraničí.

Přístup v dnes přijatém balíčku odráží názor Komise, že některé problémy v oblasti přeshraničního zdanění lze účinně vyřešit koordinací vnitrostátních právních předpisů (jakož i spoluprací v oblasti jejich vymáhání). Komise před několika lety zdůraznila⁹, že v mnoha případech může být dostačující, když členské státy budou dodržovat pravidla stanovená ve Smlouvách a jednostranně provádět některá jasně vymezená řešení za účelem odstranění diskriminace a dvojího zdanění a snížení nákladů podniků a občanů na plnění požadavků pramenících z toho, že se na ně vztahuje více daňových systémů. Koordinace tohoto druhu by

¹ KOM(2010) 2020.

² KOM(2011) 206.

³ KOM(2010) 603.

⁴ KOM(2010) 769 a pracovní dokument útvarů Komise SEK(2010) 1576.

⁵ Jednotný trh očima Evropanů: přehled názorů a obav občanů a podniků (*The Single Market through the eyes of the people: a snapshot of citizens' and businesses' views and concerns*) – pracovní dokument útvarů Komise SEK(2011) 1003.

⁶ KOM(2011) 712.

⁷ K(2011) 8819.

⁸ SEK(2011) 1488, SEK(2011) 1489 a SEK(2011) 1490.

⁹ Sdělení Komise o koordinaci systémů přímých daní členských států na vnitřním trhu, KOM(2006) 823 ze dne 19. prosince 2006.

rovněž posílila schopnost členských států chránit své daňové výnosy a vyvarovat se soudních sporů týkajících se jednotlivých ustanovení.

Účelem této iniciativy je rovněž doplnit návrh nařízení Komise o příslušnosti, rozhodném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a úředních listin ve věcech dědictví a vytvoření evropského dědického osvědčení, přijatý v říjnu 2009¹⁰. Navrhované nařízení by poskytlo mechanismus pro určování členského státu, jehož dědické právo se uplatní v případě dědictví ze zahraničí, na které by se jinak mohlo vztahovat několik potenciálně rozporných souborů vnitrostátních právních předpisů. Uvedená předloha nařízení se nevěnuje problémům zdanění, které provázejí dědictví ze zahraničí.

2. SOUČASNÁ PRAVIDLA PRO ZDANĚNÍ DĚDICTVÍ

Jelikož neexistuje celounijní právní předpis upravující zdanění dědictví¹¹, mohou členské státy v této oblasti podle svého uvážení vytvářet vlastní pravidla za předpokladu, že nediskriminují na základě národnosti a nepoužívají neopodstatněná omezení uplatňování svobod zaručených Smlouvou o fungování EU.

V současnosti se pravidla týkající se zdanění dědictví v jednotlivých členských státech značně liší. Osmnáct států vybírá v případě úmrtí zvláštní daně, zatímco devět států (Estonsko, Kypr, Lotyšsko, Malta, Portugalsko, Rakousko, Rumunsko, Slovensko a Švédsko) tyto daně nevybírá, ale některé z nich zdaňují dědictví v rámci jiných druhů daně, jako je například daň z příjmu. Členské státy, které uplatňují dědickou daň, se liší v tom, zda zdaňují dědictví, nebo dědice, tj. zda zdaňují na základě osobní vazby dědice, či zesnulého, nebo obou k danému členskému státu. Za osobní vazbu mohou považovat místo pobytu, domicil nebo státní příslušnost zesnulého či dědice¹² a některé členské státy používají více než jeden z těchto faktorů. Také význam těchto pojmů se v jednotlivých členských státech může lišit. Kromě toho většina členských států uplatňuje dědickou daň na majetek nacházející se v jejich jurisdikcích, i když ani zesnulý, ani dědic k dotčené jurisdikci osobní vazbu nemají. Zatímco v případě dědictví připadajícího dědicům, kteří jsou blízkými příbuznými zesnulého, mohou být skutečné sazby dědické daně nízké, v případech, kdy zesnulý a příjemce nejsou příbuzní, mohou v některých státech dosahovat až 60-80 %. Některé z uvedených devíti členských států, které neuplatňují dědickou daň, ji zrušily v nedávných letech. Důvodem mohou být jisté nedostatky v těchto daních. Jedním z nich je, že bohatí se jim obvykle vyhýbají pomocí daňového plánování, takže zátěž dopadá na ty méně majetné. Další nevýhodou je skutečnost, že veřejnost vnímá zdanění v případě úmrtí jako nespravedlivé v tom, že je zdaňováno jmění, které již zdaněné bylo. Tato iniciativa však nezpochybňuje existenci dědické daně, ale zaměřuje se na potíže, s nimiž se občané EU mohou potýkat, když zdědí majetek v zahraničí.

¹⁰ KOM(2009) 154.

¹¹ Dědickou daní se rozumí daně vybírané po smrti osoby, bez ohledu na název daně, způsob jejího vybírání, skutečnost, jestli je uplatňována na vnitrostátní, regionální nebo místní úrovni a jestli byla uvalena na dědictví nebo dědice. Zahrnuje také darovací daně v případech, kdy k darování dojde v očekávání pozdějšího dědictví a kdy jsou dary daněny na základě stejných nebo podobných ustanovení jako dědictví. Orientační seznam příslušných daní v členských státech je uveden v příloze I.

¹² Osoba by mohla mít „domicil“ (tedy by mohla být považována za trvale pobývajícím díky silným vazbám) v jedné zemi, ale zároveň „obvykle pobývat“ v jiné zemi a mít státní příslušnost třetí země.

3. PROBLÉMY A JEJICH ROZSAH

Studie ukazují, že se stále více občanů EU během svého života stěhuje z jedné země do jiné v rámci Evropské unie, aby tam žili, studovali, pracovali nebo trávili důchod; počet občanů 27 států EU, kteří pobývají v jiném členském státě, než ze kterého pocházejí, v roce 2010 dosáhl zhruba 12,3 milionu, což je nárůst o 3 miliony v porovnání s rokem 2005¹³. Studie také ukazují, že vlastnictví nemovitostí v zahraničí v EU vzrostlo mezi lety 2002¹⁴ a 2010 až o 50 % a že zde zároveň existuje výrazně rostoucí trend přeshraničních portfoliových investic¹⁵.

Vzhledem k těmto statistikám je pravděpodobné, že v budoucnosti může být více majetku děděno přes hranice, a tudíž se objeví více problémů týkajících se dědické daně. V současnosti se počet potenciálních případů dědění ze zahraničí konzervativně odhaduje na 290 000 až 360 000 ročně¹⁶. Organizace malých a středních podniků často poukazují na obzvláště nepříznivé dopady dědických daní na malé podniky a uvádějí, že dvojí zdanění by tyto problémy ještě zhoršilo¹⁷. Již nyní se objevují důkazy o nárůstu problémů s přeshraničním uplatňováním dědické daně v posledních letech. Komise od občanů EU během posledních deseti let obdržela mnohem více stížností a dotazů z této oblasti než kdykoli předtím. Kromě toho Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“), který před rokem 2003 nikdy neřešil případy dědické daně, od té doby musel rozhodnout v deseti takových případech. V přeshraničních situacích se mohou objevit tyto obtíže:

- 1) Členské státy mohou diskriminovat dědictví ze zahraničí oproti dědictví, které nesahá za hranice daného státu. Jinými slovy, pokud majetek, zesnulí nebo dědici pocházejí či pocházeli z jiných zemí, mohou členské státy uplatňovat vyšší sazbu dědické daně, než jakou by uplatňovaly v čistě domácích situacích (tj. v případě dědění majetku, jenž se nachází na území členského státu vybírajícího daň a byl odkázán zesnulou osobou dříve pobývajícím v daném státě dědicům, kteří v daném státě rovněž pobývají).
- 2) Pokud dvě nebo více zemí mají práva na zdanění stejného dědictví, může nastat situace dvojího či vícenásobného zdanění a na rozdíl od zdanění příjmů nebo kapitálu v tomto případě existuje jen málo vnitrostátních nebo mezinárodních dohod, kterými je tomuto dvojímu/vícenásobnému zdanění účinně zamezeno.

¹³ Údaje Eurostatu a studie společnosti Copenhagen Economics o dědických daních v členských státech EU a možných mechanismech řešení problémů dvojího zdanění v EU (*Study on Inheritance Taxes in EU Member States and Possible Mechanisms to Resolve Problems of Double Inheritance Taxation in the EU*), srpen 2010.

¹⁴ Podrobnosti o dalších studiích viz studie společnosti Copenhagen Economics – s. 63–64.

¹⁵ Viz posouzení dopadů týkající se řešení problémů v oblasti zdanění dědictví ze zahraničí – SEK(2011) 1489.

¹⁶ Posouzení dopadů týkající se řešení problémů v oblasti zdanění dědictví ze zahraničí – SEK(2011) 1489. Upozorňujeme, že na základě použité metodiky mohou být skutečné hodnoty podceněny, jelikož uvedené údaje mohly zohlednit jen přeshraniční případy vlastnictví nemovitostí, a nikoli dalšího majetku, jako jsou bankovní úspory.

¹⁷ Viz *European Family Businesses* (Evropské rodinné podniky) – příspěvek GEEF do konzultace Komise o možných přístupech k řešení obtíží v oblasti zdanění dědictví ze zahraničí v rámci EU – <http://www.efb-geef.eu/documents/EFB-EEF%20contribution%20to%20EU%20consultation%20on%20inheritance%20tax.pdf>.

Diskriminace je zakázána v souladu se zásadami Smlouvy o EU a Soudní dvůr již v osmi z deseti věcí, kterými se od roku 2003 zabýval, shledal aspekty zákonů členských států o dědické dani diskriminačními. Nicméně je možné, že řada případů diskriminace se k Soudnímu dvoru ani nedostala zejména proto, že soudní řízení může pro daňové poplatníky znamenat vysoké náklady. Soudní dvůr však rozhodl, že dvojí zdanění způsobené souběžným uplatňováním práva zdanění dvěma či více členskými státy nepředstavuje porušení Smlouvy¹⁸.

Za těchto okolností se mohou osoby, které dědí přes hranice, potenciálně potýkat s problémy v oblasti daní, které vedou k mimořádně vysoké sazbě dědické daně. Celková výše daně by v případě některých dědictví ze zahraničí mohla být potenciálně tak vysoká, že by si dědic musel vzít úvěr nebo zděděný majetek prodat, aby mohl daň zaplatit. V tomto ohledu je třeba podotknout, že načítání daní uložených více než jedním státem by mohlo vést k tomu, že přinejmenším v některých členských státech – kdyby tyto daně byly důsledkem opatření pouze v uvedeném státě –, by byly považovány za konfiskační, a tudíž nezákonné. Následující příklad dvojího zdanění dědictví ze zahraničí vychází z případu oznámeného prostřednictvím služby Komise „Vaše Evropa – Poradenství“¹⁹:

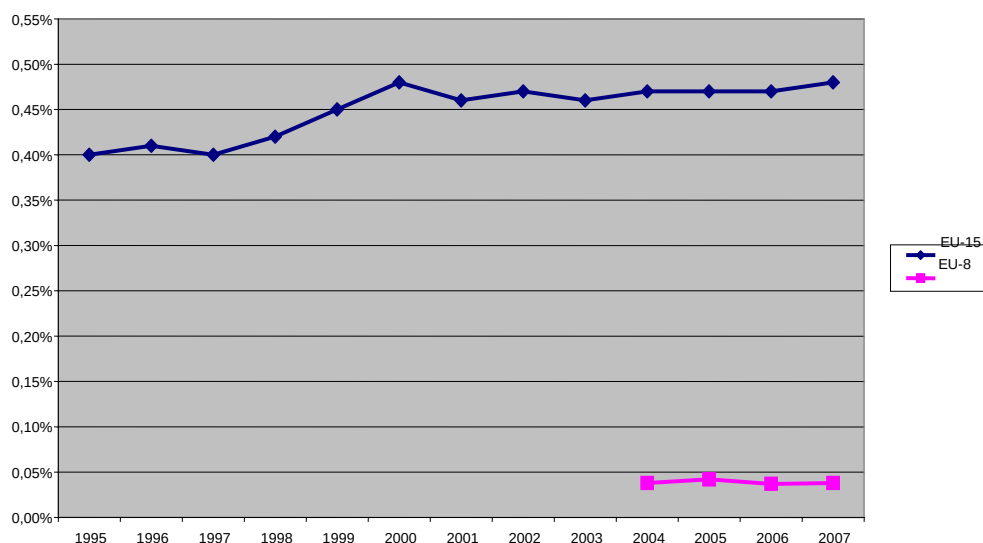
Příklad: Občan Nizozemska, který pracuje ve Francii, zdědil ve Francii majetek po své zesnulé partnerce, jež byla rovněž občankou Nizozemska a žila v předchozích 6 letech ve Francii. Pár nebyl úředně oddán. Občan Nizozemska musel vzhledem k pobytu ve Francii a ke skutečnosti, že se dotčený majetek nacházel ve Francii, zaplatit francouzskou dědickou daň. Musel však rovněž zaplatit dědickou daň v Nizozemsku, protože jeho partnerka byla považována za osobu pobývající v uvedeném státě. Pro účely dědické daně se nizozemští státní příslušníci považují za pobývající na území Nizozemska po dobu 10 let od data, kdy z Nizozemska odjeli žít do zahraničí. Daň uplatňovaná ve Francii dosáhla téměř 60 % čisté hodnoty majetku. Daň uplatňovaná v Nizozemsku činila dalších 12,5 %. V souladu s právními předpisy uplatňovanými v Nizozemsku lze daně uhrazené v zahraničí odečítat jako finanční závazek, jímž je získané dědictví zatíženo, a proto daň uplatňovaná ve Francii snížila zdanitelný základ v Nizozemsku. Dvojí zdanění nicméně nebylo zcela eliminováno a celková výše dlužné daně z dotčeného majetku byla vyšší, než kdyby dědictví bylo omezeno na jeden nebo druhý z těchto dvou dotčených členských států.

Zatímco na jednotlivé občany může mít dvojí zdanění vážný dopad, příjmy z domácích a přeshraničně uplatňovaných dědických daní představují velmi malý podíl – méně než 0,5 % – na celkových daňových příjmech členských států EU. Samotné přeshraniční případy tvoří ještě mnohem méně.

¹⁸ Věc Block (C-67/08).

¹⁹ Další příklady z praxe viz posouzení dopadů týkající se řešení problémů v oblasti zdanění dědictví ze zahraničí, s. 21–22.

Podíl příjmů z dědické daně na celkových daňových příjmech, EU-15, 1995–2007 a 8 nových členských států, 2004–2007

Poznámka: Osm nových členských států ve vzorku jsou: Česká republika, Estonsko, Kypr, Litva, Maďarsko, Malta, Slovensko a Slovinsko. Údaje za zbývající čtyři nové členské státy nebyly k dispozici.

Zdroj: Studie Copenhagen Economics vycházející ze seznamu vnitrostátních daní: http://ec.europa.eu/taxation_customs/taxation/gen_info/economic_analysis/tax_structures/article_5985_en.htm.

4. NAVRHOVANÁ ŘEŠENÍ

Komise věří, že problémy v oblasti zdanění dědictví ze zahraničí lze vyřešit, aniž by bylo zapotřebí harmonizovat pravidla členských států pro dědickou daň, která by takto zůstala záležitostí politické volby každého členského státu. Může postačovat, bude-li zajištěno, aby pravidla členských států byla vzájemně soudržnější, aby se snížila možnost dvojího, nebo dokonce vícenásobného zdanění dědictví. Kromě toho na základě základních svobod zakotvených ve Smlouvách musejí členské státy v každém případě upustit od zdanění dědictví, které by diskriminovalo přeshraniční případy. K respektování těchto svobod by dále mohla přispět lepší informovanost všech zúčastněných subjektů o příslušných pravidlech.

Pokud jde o dvojí zdanění, příložené doporučení Komise navrhuje způsob, jak by členské státy mohly spolupracovat za účelem komplexního odstranění dvojího zdanění v případě dědictví ze zahraničí v rámci EU. Vzhledem k tomu, že členské státy uzavřely pouze několik dvoustranných smluv o zamezení dvojího zdanění dědictví²⁰ a nezdá se, že by převzaly iniciativu a usilovaly o sjednání více takových smluv, zaměřuje se doporučení místo toho na zlepšení stávajících vnitrostátních opatření členských států určených k zamezení dvojího zdanění dědictví. V krátkodobém výhledu chce Komise podnítit širší a pružnější uplatňování stávajících vnitrostátních řešení dvojího zdanění, aniž by bylo dotčeno uzavírání dvoustranných či mnohostranných dohod o zamezení dvojího zdanění v budoucnosti.

²⁰

Příloha II tohoto sdělení obsahuje přehled stávajících smluv o zamezení dvojího zdanění dědictví.

Doporučení stanoví řešení případů, v nichž několik členských států uplatňuje právo zdanění vzhledem k tomu, kde se majetek, jenž je součástí dědictví, nachází, a vzhledem k osobním vazbám zesnulého nebo dědice na tyto státy. Doporučení se dále zabývá případem vícenásobných osobních vazeb, které vznikly buď v důsledku nesusoudných situací zesnulého a dědice nebo v důsledku skutečnosti, že jedna osoba má osobní vazby na více členských států (např. pobyt v jednom státě a domicil v jiném).

Členské státy se vyzývají, aby zavedly navrhovaná řešení buď prostřednictvím právních předpisů nebo správních opatření, což může zahrnovat přijetí pružnějšího výkladu stávajících ustanovení. Konečným cílem těchto opatření je zajistit, aby celková daňová zátěž v případě dědictví ze zahraničí nebyla vyšší než v případě dědictví v rámci jednoho či druhého dotčeného členského státu. Přestože není pravděpodobné, že by tyto případy měly výrazné rozpočtové dopady na příjmy členských států vzhledem k tomu, jak malé procento z celkových příjmů členských států dědické daně představují, pozitivní dopad na dotčené jednotlivce by mohl být značný.

Pokud jde o daňovou diskriminaci, průvodní pracovní dokument útvarů Komise²¹ stanoví zásady judikatury EU pro nediskriminační zdanění dědictví a snaží se vysvětlit a ilustrovat naplňování základních svobod. Občané EU by takto byli lépe informováni o pravidlech, která členské státy musejí v případě danění dědictví ze zahraničí dodržovat. Dokument by mohl rovněž pomoci členským státům se sjednocením jejich ustanovení o dědické dani s právními předpisy EU²², a tak by podpořil a doplnil probíhající žaloby Komise pro nesplnění povinnosti v souvislosti s diskriminačními ustanoveními o dědické dani. Za těchto okolností by bylo v budoucnu méně pravděpodobné, že by se občané EU setkali s diskriminačním zdaněním.

Navrhovaná řešení by byla rovněž uplatnitelná a přínosná pro ty, kteří zdědí malý nebo střední podnik v zahraničí.

Přestože Komise v tuto chvíli nenavrhuje žádné legislativní opatření týkající se dvojího zdanění, může tak učinit později, pokud to bude nezbytné. Komise bude tudíž pečlivě sledovat zákony a postupy členských států v oblasti danění dědictví za účelem posouzení, jestli na základě navrhovaných řešení došlo k nějakým změnám a k jakým a jestli tyto změny účinným způsobem řeší uvedené problémy.

5. ZÁVĚR A NÁSLEDNÁ OPATŘENÍ

Pravidla dědické daně nebyla stanovena tak, aby zohledňovala skutečnost, že se občané nyní mnohem častěji stěhují z jedné země do jiné a nakupují a investují v zahraničí. Je nutné najít vhodná řešení problémů zdanění dědictví ze zahraničí, které budou v budoucnu pravděpodobně narůstat, pokud nebude přijato žádné opatření. Komise tudíž:

- přijala doporučení komplexního systému k zamezení dvojího zdanění dědictví ze zahraničí v rámci EU a zahájí diskuse s členskými státy, aby zajistila řádné plnění tohoto doporučení,

²¹ SEK(2011) 1488.

²² Upozorňujeme, že pokud se dědictví vztahuje na obchodní majetek a je udělena selektivní výhoda ve formě odlišného postupu při uplatňování dědické daně, mělo by toto opatření být také v souladu s pravidly státní podpory EU, která nejsou v pracovním dokumentu útvarů Komise probírána podrobně.

- je připravena pomoci členským státům při uvádění jejich zákonů o dědické dani v soulad se Smlouvou o EU, ale zároveň v rámci své role strážce Smluv přijme příslušná opatření, pokud bude považovat za nezbytné zasáhnout proti diskriminačním prvkům obsaženým v pravidlech členských států pro zdanění dědictví,
- za tři roky vypracuje hodnotící zprávu na základě sledování postupů členských států a případných změn učiněných v důsledku dnes představených iniciativ,
- jestliže zpráva ukáže, že problémy zdanění dědictví ze zahraničí přetrvávají, může na základě výsledků posouzení dopadů předložit příslušný návrh na odstranění těchto překážek.

Komise vyzývá Radu, Evropský parlament, vnitrostátní parlamenty a Evropský hospodářský a sociální výbor, aby posoudily toto sdělení a související dokumenty a vyjádřily této iniciativě plnou podporu.

PŘÍLOHA I. SEZNAM DANÍ UPLATŇOVANÝCH NA DĚDICTVÍ V ČLENSKÝCH STÁTECH

Země	Daně / jiné poplatky	
Belgie	<i>Droits de succession et de mutation par décès / Rechten van successie en van overgang bij overlijden</i> (dědická daň a daň z převodu majetku po smrti)	
Bulharsko	<i>Данък върху наследствата</i> (dědická daň)	
Česká republika	Daň dědická	
Dánsko	<i>Afgift af dødsboer og gaver</i> (daň z nemovitosti zesnulých osob a darovací daň)	
Německo	<i>Erbschaftsteuer</i> (dědická daň)	
Estonsko	Dědická daň neexistuje	Různé poplatky, včetně daně z příjmů a zdanění kapitálových výnosů v některých případech
Irsko	Dědická daň a darovací daň	
Řecko	<i>Φόρος κληρονομιάς, δωρεών και γονικών παροχών</i> (daň z dědictví, darů a rodičovského zaopatření)	
Španělsko	<i>Impuesto sobre sucesiones y donaciones</i> (dědická a darovací daň)	
Francie	<i>Droits de mutation entre vifs (dary) et par décès</i> (dědictví) (dědická daň - daň z převodu majetku)	
Itálie	<i>Imposta sulle successioni e donazioni</i> (dědická a darovací daň)	
Kypr	Dědická daň neexistuje	<i>Αποθανόντων Προσώπων</i> (daň z převodu pozemků)
Lotyšsko	Dědická daň neexistuje	
Litva	<i>Paveldimo turto mokesčio</i> (dědická daň)	
Lucembursko	<i>Droits de succession</i> (dědická daň)	
Maďarsko	<i>Öröklési illeték</i> (dědická daň)	
Malta	Dědická daň neexistuje	Daň z převodu majetku v některých případech
Nizozemsko	<i>Schenk- en erfbelasting</i> (dědická a darovací daň)	
Rakousko	Dědická daň neexistuje	<i>Stiftungseingangssteuer, Grundwerbsteuer</i> (daň z převodu pozemků a z příspěvku soukromým nadacím)
Polsko	<i>Podatek od spadków i darowizn</i> (dědická a darovací daň)	
Portugalsko	Dědická daň neexistuje	<i>Imposto do selo</i> (kolkovné)
Rumunsko	Dědická daň neexistuje	
Slovinsko	<i>Davek na dediščine in darila</i> (dědická a darovací daň)	
Slovensko	Dědická daň neexistuje	
Finsko	<i>Perintövero/Arvsskatt</i> (dědická daň)	
Švédsko	Dědická daň neexistuje	Různé poplatky, včetně daně z příjmů a zdanění kapitálových výnosů v některých případech
Spojené království	Dědická daň	

Zdroj: Databáze daní v Evropě (2011) a IBFD (2011)

PŘÍLOHA II. ÚMLUVY ČLENSKÝCH STÁTŮ EU O ZAMEZENÍ DVOJÍHO ZDANĚNÍ DĚDICTVÍ

	BE	BG	CZ	DK	DE	EE	IE	EL	ES	FR	IT	CY	LV	LT	LU	HU	MT	NL	AT	PL	PT	RO	SI	SK	FI	SE	UK
BE										✓																✓	
BG																											
CZ																			✓*								
DK					✓						✓														✓	✓	
DE				✓				✓		✓*																✓	
EE																										✓	
IE																											✓
EL					✓				✓		✓														✓		
ES								✓		✓																	
FR	✓				✓*				✓		✓								✓		✓				✓	✓	✓
IT				✓				✓		✓																✓	✓
CY																											
LV																											
LT																											
LU																											
HU																			✓							✓	
MT																											
NL																			✓*						✓	✓	✓
AT			✓*							✓					✓			✓*								✓	
PL																											
PT										✓																	
RO																											
SI																											
SK																											
FI				✓				✓		✓									✓							✓	
SE	✓			✓	✓					✓	✓				✓			✓	✓	✓					✓		✓
UK							✓			✓	✓							✓								✓	

Poznámka: √ se rozumí úmluvy, které vstoupily v platnost před 1. lednem 2000; √* se rozumí nové úmluvy po 1. lednu 2000. Smlouvy mezi severskými zeměmi jsou součástí mnohostranné dohody podepsané severskými zeměmi v roce 1983: *Nordiska skatteavtalet* (Severská úmluva), podepsaná v Helsinkách dne 22. března 1983. V tabulce je každá smlouva zobrazena dvakrát, např. smlouva mezi UK a SE je označena jak u SE-UK, tak u UK-SE.

Zdroj: Copenhagen Economics na základě IBF, databáze smluv o zdanění.